

เยาวชนกับการแก้ปัญหาจังหวัดชายแดนภาคใต้

ปัญหาในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้ประกอบด้วยปัญหาหลากหลายรูปแบบที่ยืดเยื้อ และเกี่ยวข้องกัน ตลอดระยะเวลา 15 ปีที่ผ่านมา รัฐได้ทุ่มงบประมาณมหาศาลเพื่อที่จะแก้ปัญหาในพื้นที่ให้หมดไป โดยงบประมาณสำหรับแก้ไขปัญหาคือความไม่สงบในจังหวัดชายแดนภาคใต้ ทั้งในมิติงานด้านความมั่นคง และงานด้านการพัฒนา ซึ่งพบว่านับตั้งแต่ปีงบประมาณ 2547 จนถึงปีล่าสุด คือ ปีงบประมาณ 2561 ได้มีการใช้จ่ายงบประมาณไปแล้วราว ๆ 3 แสนล้านบาท นับจนถึงวันนี้ แม้หน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้องจะออกมายืนยันอย่างหนักแน่นว่า สถานการณ์โดยรวมดีขึ้นมาก แต่ห้วงระยะเวลาจนถึง 15 ปี นั้นก็ได้สร้าง “ประวัติศาสตร์บาดแผล” ไม่น้อยเลยทีเดียว โดยเฉพาะการสูญเสียชีวิต และทรัพย์สิน ทั้งของฝ่ายรัฐ ฝ่ายผู้ก่อความไม่สงบ และรวมไปถึงประชาชน เยาวชน และเด็ก ๆ ผู้บริสุทธิ์ในพื้นที่ ซึ่งมีอาจประเมินค่าได้ ขณะที่สถานการณ์ ณ ปัจจุบัน ก็ยังมีอาจพูดได้อย่างเต็มปากว่า “ไฟได้มอดดับแล้ว” โดยที่ปัญหาต่างๆ ยังคงเป็นเหมือนไฟสุ่มขอนที่รอการแก้ไขจากทุกรัฐบาลเสียมากกว่า¹

ปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้นในพื้นที่ที่ก่อตัวกันขึ้นจนเรียกได้ว่าเป็นความไม่สงบในจังหวัดชายแดนภาคใต้นั้น ไม่ว่าจะ เป็น ปัญหายาเสพติด ผู้มีอิทธิพลในพื้นที่ ความเหลื่อมล้ำทางสังคม ปัญหาการค้ามนุษย์ แรงงานต่างด้าว ปัญหาครอบครัว ความเชื่อทางศาสนาที่ผิดๆ ปัญหาการศึกษา ปัญหาเศรษฐกิจ ปัญหาการคอร์รัปชัน ปัญหาการเมืองท้องถิ่น ปัญหาเด็ก และเยาวชน และปัญหาอื่นๆ ซึ่งหากเราจะเปรียบเทียบปัญหาแต่ละเรื่องทีกล่าวมานั้น เป็นเหมือนโดมิโนตัวหนึ่ง ปัญหาเด็ก และเยาวชน ก็คือ หนึ่งในโดมิโนหลายๆ ตัวที่กล่าวมา ที่รอให้ฝ่ายรัฐเข้าไปผลักให้ล้ม หรือก็คือ รอให้ฝ่ายรัฐเข้าไปแก้ไขอย่างจริงๆ จังๆ นั่นเอง ตามทฤษฎีโดมิโนที่กล่าวไว้ว่า “โดมิโนสามารถโค่นล้มสิ่งที่มีขนาดใหญ่กว่าตัวมันเองได้ เปรียบได้เหมือนกับการเปลี่ยนแปลงครั้งยิ่งใหญ่ล้วนเริ่มต้นแบบเดียวกับการล้มของ

โตมิโน” นั้น ถ้าหากเป็นไปตามทฤษฎีโตมิโนจริง ไม่แน่ว่าปัญหาความไม่สงบในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้ซึ่งเป็นปัญหาใหญ่ระดับชาติ และระดับโลกไปแล้วในทุกวันนี้ อาจถูกแก้ด้วยโตมิโนตัวเล็ก ๆ แต่ละตัวก็ว่าได้ และหนึ่งในนั้นเราคงปฏิเสธไม่ได้ว่า โตมิโนตัวที่ชื่อเยาวชน น่าจะติดไฟโตมิโนตัวเล็กที่สำคัญตัวหนึ่ง เพราะเยาวชนคือ อนาคตของชาติ อนาคตของสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ และหากมองในมุมกลับ เยาวชนก็คือ อนาคตของฝ่ายก่อความไม่สงบเช่นเดียวกัน อยู่ที่ว่าฝ่ายใดจะเป็นผู้ได้ครอบครอง และบริหารจัดการโตมิโนตัวที่ชื่อว่า เยาวชน ²

ในปัจจุบันสังคมได้ให้ความสำคัญเกี่ยวกับเยาวชน ซึ่งเป็นพลังคลื่นลูกใหม่ที่จะมาสร้าง และพัฒนาประเทศชาติในอนาคต มีความสำคัญถึงขนาดว่าองค์การสหประชาชาติได้กำหนดไว้ตั้งแต่ปีพุทธศักราช 2528 ให้เป็นปีเยาวชนสากล และขอให้ประเทศสมาชิก ร่วมเฉลิมฉลองปีเยาวชนสากล ภายใต้คำขวัญ “Participation Development and Peace”

สำหรับประเทศไทย คณะรัฐมนตรีได้มีมติเมื่อวันที่ 18 มิถุนายน 2528 กำหนดให้วันที่ 20 กันยายนของทุกปี เป็นวันเยาวชนแห่งชาติ โดยระบุเป็นเนื้อความที่แสดงถึงความสำคัญของเยาวชนว่า “เยาวชน คือ ปัจจุบันของชาติ อนาคตของโลก สันติภาพจะเกิดขึ้นได้อย่างไร หากเยาวชนเติบโตขึ้นมาสร้างปัญหาให้โลกเสียเอง” ³

หากจะว่ากันตามความหมายแล้ว พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525 ได้ให้นิยามคำว่า “เยาวชน” ไว้ว่าหมายถึง บุคคลที่มีอายุไม่ต่ำกว่า 14 ปีบริบูรณ์ แต่ยังไม่ถึง 18 ปีบริบูรณ์ และไม่ใช่ผู้บรรลุนิติภาวะแล้วจากการจดทะเบียนสมรส ในทางกฎหมายก็ถือว่าบุคคลที่มีอายุระหว่างนี้เป็นเยาวชน และหากต้องระวางโทษก็จะพิจารณาโทษแตกต่างจากผู้ใหญ่

ส่วนความหมายในระดับสากลนั้น องค์การสหประชาชาติระบุว่า เยาวชนหมายถึง คนในวัยหนุ่มสาว คือผู้มีอายุระหว่าง 15 - 25 ปี หรือเป็นช่วงวัยหนุ่มสาว เป็นช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อ

ระหว่างการเป็นเด็กและผู้ใหญ่ ซึ่งเป็นช่วงที่กำลังกังวลเกี่ยวกับรูปลักษณ์ และสิ่งรอบตัว มากเป็นพิเศษ

เมื่อมองย้อนกลับไปถึงเหตุการณ์เมื่อวันที่ 4 มกราคม 2547 ที่มีการปล้นปืนจากกองพันพัฒนาที่ 4 ค่ายกรมหลวงนราธิวาสราชนครินทร์ หรือที่ชาวบ้านเรียกกันว่า “ค่ายปิเหล็ง” ในตำบลปิเหล็ง อำเภอเจาะไอร้อง ครั้งนั้นทหารเสียชีวิต 4 นาย กรมสอบสวนคดีพิเศษ หรือ ดีเอสไอ ระบุว่า คนร้ายได้อาวุธปืนไป 413 กระบอก ต่อมาเจ้าหน้าที่ยึดคืนมาได้ 94 กระบอก ส่วนผู้ต้องหาที่ถูกออกหมายจับคดี ป. วาอาญา ร่วมกันบุกปล้นปืน มีจำนวน 11 คน ถูกจับได้ 2 คน คือ นาย มะซูกี เซ็ง และนาย ซาอีซูน อับดุลรอฮะ พร้อมอาวุธปืนของ กองพันพัฒนาที่ 4⁴ ซึ่งจากเหตุการณ์ในวันนั้นจนตลอดระยะเวลา 15 ปีที่ผ่านมา หลาย ๆ เหตุการณ์ความรุนแรงที่ปรากฏ “คนที่ก่อเหตุก็เป็นที่ยุติกันทั่วไปว่า ส่วนใหญ่เป็น ‘เยาวชน’ รุ่นใหม่ ที่เพิ่งผ่านการฝึกมา”⁵ รวมอยู่ด้วยทั้งสิ้น

หากจะนับเอา ปี 2547 เป็นปีเริ่มต้นของเหตุการณ์ความรุนแรงในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้ บุคคลที่เกิดในปีนั้น ปัจจุบันเขา และเธออายุ 15 ปี (2562) อาจกล่าวได้ว่า ผู้ที่เกิดตั้งแต่ปี 2547 เป็นต้นมานั้น เติบโตท่ามกลางเหตุการณ์ความไม่สงบในพื้นที่ ซึ่งหากฝ่ายรัฐไม่มีการบริหารจัดการที่ดีในเรื่องเยาวชน เป็นไปได้มากกว่าเยาวชนเหล่านี้จะเป็นแนวร่วมชั้นดีของฝ่ายก่อความไม่สงบในอนาคตก็เป็นได้

แต่ในขณะเดียวกัน ในอีกด้านหนึ่งก็มีเยาวชนจากพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ พยายามขับเคลื่อนสิ่งดี ๆ ที่มีในพื้นที่สามจังหวัดอย่างสร้างสรรค์ รวมถึงสร้างชื่อเสียง ทั้งในเวทีระดับท้องถิ่น ระดับประเทศ และระดับโลก ซึ่งเยาวชนเหล่านี้ล้วนแสดงออกถึงการต้องการความสงบสุขในพื้นที่ การปราศจากความรุนแรง การอยู่ร่วมกันในพื้นที่แบบพหุสังคม (ไทย พุทธ-มุสลิม) อย่างสงบร่มเย็น โดยการสนับสนุนขององค์กรทั้งของภาครัฐ องค์กรภาคประชาสังคม และภาคเอกชน ทั้งในและนอกพื้นที่

ถึงเวลารียังที่เราจะให้ความสำคัญกับเยาวชนในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้ เพื่อให้เยาวชนเหล่านั้น ได้เป็นคนรุ่นใหม่ที่จะแก้ปัญหาบ้านเกิดเมืองนอนของเขาเอง รวมทั้งขับเคลื่อนสังคมพหุวัฒนธรรม เพื่อสังคมในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ และเพื่อประเทศชาติให้มีความสงบสุข และยั่งยืนตลอดไป เพราะต้องไม่ลืมว่าหากเราไม่ให้ความสำคัญกับเยาวชนอย่างจริงจัง ย่อมเป็นการเปิดโอกาสให้ฝ่ายตรงข้ามใช้เยาวชนเป็นเครื่องมือในการก่อเหตุรุนแรงในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้ต่อไป

ในช่วง 3 - 4 ปีแรกที่เกิดเหตุการณ์ในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ที่ผ่านมา ความรุนแรงของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมีความน่าสะพรึงกลัวเป็นอย่างยิ่ง ในลักษณะที่เหตุการณ์เกิดขึ้นแล้วหายไปในความเงียบโดยไม่รู้ว่าเป็นฝีมือใคร เจ้าหน้าที่ของรัฐ รวมทั้งเจ้าหน้าที่ฝ่ายความมั่นคงไม่สามารถระบุได้อย่างแน่ชัดว่า ใครเป็นคนก่อเหตุ คนในพื้นที่เองต่างก็กล่าวโทษว่าเป็นฝีมือของเจ้าหน้าที่รัฐ เจ้าหน้าที่รัฐก็คาดเดากันไปต่างๆ นานา บ้างก็ว่าเป็นฝีมือของกลุ่มผลประโยชน์ บ้างก็ว่าเป็นฝีมือของผู้มีอิทธิพลในพื้นที่ บ้างก็ว่าเป็นกลุ่มแบ่งแยกดินแดน แม้แต่การคิดไปถึงการสร้างสถานการณ์ของกลุ่มผู้นำในพื้นที่เอง จนกระทั่งปรากฏข่าวสารเกี่ยวกับกลุ่มปฏิบัติการทางทหารของฝ่ายตรงข้ามที่เรียกกันว่า RKK ซึ่งย่อมาจากคำว่า RUNDA KEMPULAN KECIL เป็นภาษามลายู อ่านว่า รุนดา กุมปู ลัน เคอซิล แปลเป็นไทย คือ ชุดลาดตระเวนขนาดเล็ก หลังจากนั้นมาเจ้าหน้าที่ฝ่ายความมั่นคงก็เริ่มพุ่งเป้าไปที่ RKK และสามารถรวบรวมข้อมูลข่าวสารความเป็นมาเป็นไปของกลุ่ม RKK จนสามารถสรุปได้เป็นเสียงเดียวกันว่า เหตุการณ์ หรือความรุนแรง ที่เกิดขึ้นในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้นั้น เป็นฝีมือของกลุ่ม RKK นั่นเอง ซึ่งการสร้าง RKK คือ การสร้างกองกำลังที่เป็นเยาวชนที่ได้รับการคัดเลือกแล้ว มาใช้ในการต่อต้านรัฐ เป็นขั้นตอนสำคัญที่ฝ่ายตรงข้ามจะใช้เยาวชนเป็นเครื่องมือในการก่อเหตุรุนแรงในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้ ซึ่งกว่าจะเป็น RKK ได้นั้น ต้องใช้เวลาในการสร้างเยาวชนกลุ่มนี้ประมาณ 2 ปีเศษ⁶

เด็ก และเยาวชนเป็นกลุ่มคนที่มีจำนวนมาก และมีความสำคัญยิ่งต่ออนาคตของพื้นที่ สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ การที่โครงสร้างประชากรของสามจังหวัดชายแดนภาคใต้แตกต่างไปจากโครงสร้างประชากรในส่วนอื่น ๆ ของประเทศก็เนื่องจากสตรีไทยมุสลิม ในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ยังไม่นิยมการวางแผนครอบครัว ดังจะเห็นได้จากแม่หนึ่งคน มีลูกถึง 6 - 7 คน และพ่อ 1 คน อาจจะมีลูกเกือบ 15 - 16 คน (จากหลายแม่) ประชากรเด็ก และเยาวชนในแต่ละหมู่บ้านจึงมีจำนวนมาก เมื่อครอบครัวมีลูกมากโอกาสที่จะให้ลูกทุกคนได้รับการศึกษาในระบบอย่างทั่วถึงจึงมีน้อย เยาวชนกลุ่มนี้ (โดยเฉพาะผู้ชาย) เป็นเด็กที่ออกจากโรงเรียนตั้งแต่จบชั้นประถมศึกษา ไม่ได้เรียนต่อ และไม่มีอาชีพ อีกทั้งพ่อแม่ก็ไม่มีเวลาเอาใจใส่ดูแล จึงเป็นบุคคลที่น่าสงสาร และเป็นที่ยังเกียจของคนในสังคม เยาวชนจำนวนมาก จึงเลือกที่จะประชดชีวิตของตนเองไปในทางที่สังคมส่วนใหญ่ไม่ปรารถนา เช่น รวมกลุ่มกันใช้ยาเสพติดชนิดต่าง ๆ⁷ สังคมครอบครัวในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ เด็กและเยาวชนส่วนใหญ่จึงขาดความอบอุ่นจากครอบครัว โดยเฉพาะขาดความอบอุ่นจากบิดา เนื่องจากมีภรรยาได้ถึง 4 คน และส่วนใหญ่แต่ละคนจะมีบุตรหลายคน⁸

รศ.ดร. สัญญา สัญญาวิวัฒน์ ได้กล่าวไว้ในหนังสือทฤษฎี และกลยุทธ์การพัฒนาสังคมว่า “องค์ประกอบของการพัฒนาสถาบันครอบครัว คือ สถานภาพในครอบครัว มีพ่อ แม่ ลูก และญาติ เป้าหมายของการพัฒนา คือ ไม่ให้มีลูกมากเกินไป” ซึ่งในประเด็นนี้ สำหรับสถาบันครอบครัวในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ คงไม่สามารถนำมาใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาสถาบันครอบครัวในพื้นที่ได้ เพราะมีประเด็นด้านศาสนาซึ่งเป็นประเด็นหลักที่เกี่ยวข้อง และเชื่อมโยงไปในทุกมิติ⁹

อย่างที่ทราบกันดีว่า ประชาชนส่วนใหญ่ในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ นับถือศาสนาอิสลาม ซึ่งเรียกว่า “มุสลิม” ฉะนั้น การเป็นมุสลิมจะต้องปฏิบัติตามหลักการทางศาสนาอิสลามอย่างถูกต้อง ทั้งในหลักการศรัทธา และหลักการปฏิบัติ รวมทั้งการปฏิบัติตาม แบบฉบับอันดีงามของศาสนทูต “นะบีมุฮัมมัด” ในสมัยก่อนมุสลิมส่วนใหญ่ที่เป็นชาวบ้านอยู่

ห่างไกลจากตัวจังหวัด และตัวอำเภอ จะไม่ได้รับการศึกษาทางด้านศาสนาที่เที่ยงตรง เนื่องจากผู้นำศาสนาที่มีความรู้อย่างถูกต้องนั้นไม่มีเพียงพอต่อจำนวนประชาชนในพื้นที่ ทำให้การเรียนรู้ศาสนาที่ได้ เกิดจากการบอกต่อกันเป็นทอด ๆ มีความผิดเพี้ยน และบิดเบือนจากหลักคำสอนของศาสนาเป็นอย่างมาก จึงทำให้เกิดปัญหาการตีความใน คัมภีร์อัลกุรอาน การแปลความหมายต่าง ๆ ที่พยายามให้เกิดแรงจูงใจ และชักชวนเยาวชน ขึ้นต่อต้านกับคนต่างศาสนิก เพื่อผลประโยชน์ของกลุ่มคนบางกลุ่ม จนลุกลามเป็นภัยการ ก่อความไม่สงบระดับประเทศ การแสวงหาผลประโยชน์ของบางกลุ่ม บางคนที่กระทำต่อ ชาวบ้านผู้บริสุทธิ์ชักจูง หรือชักชวนให้กระทำในสิ่งที่ไม่ถูกต้อง เพื่อผลประโยชน์ของตนเอง และสร้างความเชื่อที่ผิด ๆ เช่น การเชื่อหมอดู การทำไสยศาสตร์ (เล่นของ) การศรัทธาในตัวบุคคลเป็นการเฉพาะ ซึ่งชาวบ้านส่วนใหญ่จะนับถือผู้ที่เคยไปอาศัยอยู่ที่ประเทศอาหรับ โดยไม่ทราบว่ามีผู้ที่กลับมาซึ่งมีความรู้ทางด้านศาสนาอย่างถูกต้อง หรือไม่ บางส่วนไม่ได้ไป เรียน หรือไปศึกษาหาความรู้เลย เพียงไปทำงานเย็บหมวก บางส่วนก็ไปขายของหาเงิน พอ กลับมาชาวบ้านก็ตั้งให้เป็นอิหม่าม เพราะเห็นว่าพูดภาษาอาหรับได้ โดยไม่รู้ว่าถูก หรือผิด และไม่มีความรู้ด้านศาสนาที่ถูกต้อง สอนชาวบ้านอย่างผิดๆเพราะต้องการตำแหน่ง ต้องการชื่อเสียง และต้องการการยอมรับจากสังคมในหมู่บ้านนั้น ๆ ซึ่งในปัจจุบันคนกลุ่มนี้ เหลือไม่มากนัก¹⁰

นอกจากนี้ ด้วยเหตุผลที่ว่า จังหวัดชายแดนภาคใต้เป็นพื้นที่ห่างไกลจากศูนย์กลาง การศึกษาของประเทศ จึงทำให้มีนักเรียนนักศึกษาที่มีความรู้จำนวนน้อย เมื่อประชาชน ไม่มีความรู้จึงถูกชักจูง และถูกหลอกลวงได้ง่าย ทั้งจากข้าราชการที่ไม่หวังดีในพื้นที่ และ จากชาวบ้านด้วยตนเอง¹¹

เราไม่อาจปฏิเสธได้ว่า การศึกษานั้นนำมาซึ่งความเจริญในทุกมิติ และทุกสังคม การจะ พัฒนาสังคม หรือโลกใบนี้ให้มีความเจริญ และก้าวทันต่อโลกที่มีความเปลี่ยนแปลง ดังเช่น ทุกวันนี้ได้ต้องมีการศึกษาเป็นตัวขับเคลื่อนหลักนั่นเอง สังคมที่เจริญแล้วทั่วทุกมุมโลก ล้วน

ใช้การศึกษาเป็นตัวชี้วัดการพัฒนาคน และความเจริญในแทบทุกด้านทั้งสิ้น แต่ด้วยความหลากหลายของสังคม วัฒนธรรม และศาสนาในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้นั้น ทำให้การศึกษาของเยาวชนในพื้นที่ที่มีความแตกต่างกันออกไป และที่สำคัญ คือ ระบบการศึกษาในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ เป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้ไม่มีผู้ชายเข้าเรียนต่อในระดับอุดมศึกษาของรัฐ ซึ่งการศึกษาในสังคมสามจังหวัดชายแดนภาคใต้นั้น มีสามแนวทางด้วยกัน¹² คือ การศึกษาสายสามัญล้วน ซึ่งเป็นการศึกษาตามเกณฑ์มาตรฐานของรัฐ การศึกษาสายศาสนาล้วน ซึ่งเป็นการศึกษาของคนในสังคมสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ และการศึกษาแบบผสม ซึ่งเป็นการศึกษาสายสามัญกับสายศาสนาพร้อมกัน เป็นการศึกษาแบบบูรณาการตามแบบฉบับสามจังหวัดชายแดนภาคใต้

ตามปกติแล้วเด็ก ๆ ในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้จะเข้าเรียนแบบเดียวกับเด็กไทยทั่วประเทศ คือ ศึกษาตามระบบภาคบังคับตามปกติของรัฐ แต่หลังจากจบประถมศึกษาปีที่ 6 แล้ว ทั้งเด็กผู้ชาย และเด็กผู้หญิงส่วนใหญ่จะไม่นิยมเข้าเรียนต่อในสายสามัญล้วน จะมีก็ส่วนน้อย ประมาณไม่เกิน 10% ส่วนที่เหลือจะเข้าเรียนในสายศาสนาล้วน ซึ่งมีน้อยมาก และส่วนที่เด็ก ๆ มีเปอร์เซ็นต์เข้าเรียนสูง คือ แบบผสม ทั้งสายสามัญ และศาสนา

เด็กที่เข้าเรียนสายสามัญล้วน ๆ จนจบชั้นมัธยมปลาย และเข้าเรียนต่อในมหาวิทยาลัย ของรัฐ ส่วนใหญ่จะเป็นลูกข้าราชการที่เป็นมุสลิม หรือคนที่อยู่ในชุมชนเมือง เยาวชนในส่วนนี้จึงเรียนเพื่อทำงานในภาครัฐ ทำให้เป็นเรื่องยากของกลุ่มขบวนการก่อความไม่สงบในการทำให้เยาวชนกลุ่มนี้มีความเชื่อในอุดมการณ์ของ RKK เพราะพวกเขาเติบโต และได้รับการสอนให้คิดตามกระบวนการของรัฐไปแล้ว เยาวชนกลุ่มนี้จึงไม่ใช่เป้าหมายของกลุ่มขบวนการในการสร้างเป็น RKK¹³

เด็กที่เข้าเรียนในสายศาสนาล้วน หรือที่เรียกกันว่า ปอเนาะ นั้น เป็นระบบการศึกษาตามธรรมชาติ ซึ่งจะไม่มีชั้นการศึกษา เป็นการสอนโดยโต๊ะครูหรือบาบอที่มีความรู้ที่ได้รับการ

ถ่ายทอดมาจากโต๊ะครู หรือบาบอคนก่อน¹⁴ ผู้เป็นเจ้าของปอเนาะจะเป็นผู้กำหนดหลักสูตรตามที่ตัวเองจะสอน เด็กที่เข้ามาเรียนในระบบนี้ส่วนใหญ่ คือ เด็กที่ไม่ตั้งใจเรียน ไม่สนใจเรียนในระบบการศึกษาสายสามัญล้วนตามเกณฑ์ของรัฐ ไม่ชอบสายสามัญ ไม่ถนัดภาษาไทย ระบบปอเนาะเป็นการศึกษาที่ไม่ได้อยู่ในเกณฑ์ของรัฐ เพราะเน้นการศึกษาศาสนาอย่างเดียว เด็กที่เรียนในระบบนี้ ส่วนใหญ่เป็นเด็กผู้ชาย เด็กผู้หญิงก็มีแต่เป็นส่วนน้อย เพราะระบบปอเนาะส่วนมากไม่รับผู้หญิง มีบางปอเนาะเท่านั้นที่รับ การเรียนปอเนาะในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ เด็กจะอยู่ประจำไม่กลับบ้าน และมีอิสระจากครอบครัว “ปอเนาะเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เด็กในพื้นที่ไม่เรียนระดับอุดมศึกษาของรัฐ”¹⁵ และเป็นแหล่งที่เป็นเป้าหมายของกลุ่มขบวนการที่จะพยายามแทรกเข้าไปสร้างคนให้ยอมรับ RKK เพราะเยาวชนกลุ่มนี้อยู่นอกระบบการศึกษาของรัฐ ในใจเขาไม่ชอบอยู่ในระบบของรัฐอยู่แล้ว เมื่อยังเข้ามาเรียนในทางศาสนาแล้ว ๆ เยาวชนที่เคร่งศาสนาก็จะยิ่งง่ายต่อการถูกชี้นำ และชักชวนให้ร่วมอุดมการณ์ของขบวนการเป็นอย่างดี

เด็กที่เข้าเรียนในสายสามัญ และศาสนาพร้อมกัน ซึ่งเป็นการศึกษาบูรณาการตามแบบฉบับของสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ หรือที่เรียกว่า โรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม เป็นระบบที่เด็กที่จบประถมศึกษาปีที่ 6 เข้ามาเรียนมากที่สุด และสังคมสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ยอมรับมากที่สุด มีหลักสูตรที่ชัดเจนไม่เหมือนระบบปอเนาะ สายสามัญจะเปิดสอนตั้งแต่ระดับมัธยมต้นถึงมัธยมปลาย ครูที่สอนสายสามัญส่วนใหญ่จะเป็นคนในพื้นที่ และเป็นมุสลิม ส่วนสายศาสนาที่เรียนควบคู่กับสายสามัญนั้น จะเปิดสอนตั้งแต่ปีที่ 1 ถึงปีที่ 10 โดยครูที่สอนสายศาสนาส่วนมากจะเป็นผู้ที่จบจากต่างประเทศ เช่น ประเทศมาเลเซีย ประเทศบรูไน ประเทศอินโดนีเซีย จากตะวันออกกลางก็จะเป็น ประเทศอียิปต์ ประเทศชูดาน ประเทศซีเรีย ประเทศลิเบีย ประเทศจอร์แดน แต่ส่วนมากจะมาจาก ประเทศอียิปต์ และประเทศชูดานมากที่สุด โดยส่วนใหญ่แล้วทั้งเด็กผู้ชาย และเด็กผู้หญิงจะเข้าเรียนในโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามพอ ๆ กัน¹⁶

จะเห็นได้ว่า เยาวชนในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ เป็นเยาวชนที่จะต้องผ่านระบบการศึกษาที่ซับซ้อน และหลากหลายกว่าเยาวชนในสังคมไทยทั่วไป และเป็นระบบการศึกษาที่ไม่ได้อยู่ในระบบของรัฐ จึงง่ายต่อการถูกชักจูงไปในทางที่ต่อต้านรัฐ และนี่เป็นสาเหตุสำคัญที่กลุ่มขบวนการถือเป็นข้อได้เปรียบในการนำเยาวชนมาสร้างเป็น RKK โดยใช้ สถาบันปอเนาะ และโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามเป็นแหล่งในการชงสุ่ม และดึงเยาวชนให้เดินตามอุดมการณ์ของกลุ่มขบวนการ สำหรับเยาวชนที่กลุ่มขบวนการ มีความต้องการให้เข้าร่วมอุดมการณ์นั้น ต้องเป็นเยาวชนที่มีการศึกษา เป็นเด็กดี ฉลาด นิสัยดี มีวินัย ไม่ติดยาเสพติด ไม่ติดการพนัน เป็นที่เคารพ เป็นที่เชื่อมั่นของเพื่อน ๆ และคนในหมู่บ้าน ซึ่งคุณสมบัติเหล่านี้ ได้ถูกหล่อหลอมมาตั้งแต่เด็กเข้าเรียนในระดับประถมศึกษา สถาบันปอเนาะ และโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามแล้ว

สิ่งที่ทำให้การดำเนินชีวิตของคนในสังคมมีความแตกต่างกัน มีอยู่หลายประการด้วยกัน ไม่ว่าจะเป็น เชื้อชาติ ศาสนา วัฒนธรรม ตลอดจนค่านิยม ขนบธรรมเนียม ประเพณี และความเชื่อของคนในสังคม สิ่งเหล่านี้ส่งผลกระทบต่อ ๆ ไปยังรุ่นลูกหลานอย่างปฏิเสธไม่ได้ ถึงแม้ว่าปัจจุบันจะเป็นยุคโลกาภิวัตน์ ข้อมูลข่าวสารเข้าถึงทุกสังคมทุกชนชั้นมากกว่าเมื่อ 50 ปีที่แล้วก็ตาม แต่หากระบบการศึกษาของสังคมสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ ยังเอื้อ หรือยังมีช่องโหว่ ให้กลุ่มขบวนการสามารถชี้แนะ และชักชวนเยาวชนอย่างที่เป็นอยู่ ก็เป็นการง่ายที่ฝ่ายตรงข้ามจะยังคงดำเนินการใช้กระบวนการของตนในการใช้เยาวชน เป็นเครื่องมือในการก่อเหตุรุนแรงในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้ต่อไป

การที่ฝ่ายรัฐพยายามคลี่คลายสถานการณ์ ไม่ว่าจะเป็นการบังคับใช้กฎหมาย การปราบปราม ผู้กระทำความผิด การจับกุม การนำผู้กระทำความผิดเข้าสู่กระบวนการยุติธรรม ล้วนเป็นการแก้ที่ปลายเหตุ แต่อย่างไรเสียก็ต้องทำ เพื่อให้เหตุการณในพื้นที่สงบเป็นปกติ และแม้ว่าสถิติการเกิดเหตุการณ และการเสียชีวิตจะลดลง แต่ก็ไม่มีใครกล้าฟันธงได้ว่าสถานการณ์ในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้จะสงบลง หรือเกิดสันติสุขได้เมื่อใด ประเด็นสำคัญ ที่ฝ่าย

เราต้องเข้าใจเกี่ยวกับ RKK คือ เยาวชนที่ถูกกลุ่มขบวนการสร้างเป็น RKK นั้น ล้วนแต่เข้าใจว่าสิ่งที่ตนเองได้กระทำลงไปนั้นได้บุญ ไม่ว่าจะเป็นการฆ่า การวางระเบิด การทำร้ายเจ้าหน้าที่ การทำร้ายชาวไทยพุทธ หรือมุสลิมที่ให้ความร่วมมือกับเจ้าหน้าที่ นี่คือ เงื่อนไขทางความเชื่อที่กลุ่มขบวนการบิดเบือนมาอย่างช้านาน นอกจากนี้ เยาวชนกลุ่มนี้ยัง ได้รับการปลูกฝังการเป็นอิสลามที่เคร่งครัด และให้สาบานตนพร้อมที่จะทำสงครามญีฮาด หรือสงครามศักดิ์สิทธิ์กับคนนอกศาสนา โดยเฉพาะกับคนไทยพุทธทุกคน ดังนั้น RKK จึงพร้อมที่จะรับการฝึกอย่างเอาเป็นเอาตาย และเข้าปฏิบัติการอย่างเสียสละแม้กระทั่งชีวิต ด้วยความศรัทธาต่ออัลเลาะห์¹⁷

อย่างไรก็ตาม RKK ก็มีจุดอ่อนที่สำคัญ คือ ผู้ที่มีอาการท้อแท้จะมีสาเหตุมาจากการมีครอบครัว การเริ่มแต่งงาน เริ่มมีลูกอ่อน และเมื่ออยู่ในภาวะดังนี้ คือ เมื่อเพื่อนที่ปะทะกับเจ้าหน้าที่จนเสียชีวิต แล้วขาดการสนับสนุนจากอาเจ๊ะ เมื่อเพื่อนถูกเจ้าหน้าที่จับกุมแล้ว ไม่ถูกฆ่า ไม่ถูกทำร้าย เมื่อเพื่อนเข้ามาบอตัวกับเจ้าหน้าที่แล้วปลอดภัย เมื่อความลับถูกเปิดเผย เมื่อบิดามารดาทราบว่าตนเป็น RKK เมื่อขาดการฝึกซ้อม หรือทบทวน เมื่อไม่มีการปฏิบัติการในทีมของตนเป็นเวลานาน 6 เดือนขึ้นไป และเมื่อขาดการติดต่อ หรือสั่งการจากหัวหน้าเป็นเวลานาน¹⁸

การตัดวงจรของกระบวนการสร้างเยาวชนเป็น RKK ของฝ่ายตรงข้ามนั้น ฝ่ายรัฐจะต้องดำเนินการด้วยความละมุนละม่อม มีความจริงใจ ต้องสร้างความเชื่อมั่น มีความเป็นธรรม ใจกว้าง ลดอคติ พร้อมให้อภัยเพราะเมื่อมีสมาชิก RKK คนใดเปิดเผยตัวเอง นั่นหมายถึงตนเองยอมจำนนแล้ว และจะขาดความไว้วางใจจากองค์กร และมวลสมาชิกโดยปริยาย¹⁹ ขั้นตอนที่สำคัญ คือ การปรับเปลี่ยนความคิด ปรับเปลี่ยนพฤติกรรมให้หันมาเป็นมิตรกับเจ้าหน้าที่รัฐ โดยกระบวนการที่จะปรับเปลี่ยนความคิดความเชื่อของ RKK ได้ คือ กระบวนการกล่อมเกลาทางศาสนาในมุสลิมสายกลาง RKK เป็นเยาวชน ก็เหมือนไม้อ่อนยังสามารถตัดได้ง่ายเพราะ RKK ส่วนใหญ่ต้องการความดี เป็นคนดีของพระเจ้า²⁰

สิ่งสำคัญที่ฝ่ายรัฐจะต้องพิจารณา คือ นอกจากรัฐจะต้องทำให้เจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานในพื้นที่เข้าใจมุมมองประเด็นดังกล่าวแล้ว ต้องให้เจ้าหน้าที่เหล่านั้น เข้าใจ และปฏิบัติตาม แผนยุทธศาสตร์การศึกษาเขตพัฒนาเฉพาะกิจจังหวัดชายแดนภาคใต้ 20 ปี (พ.ศ. 2561 - 2580) ซึ่งยึดตามยุทธศาสตร์พระราชทาน คือ การเข้าใจ เข้าถึง และพัฒนา ภายใต้ “วิสัยทัศน์ของร่างแผนยุทธศาสตร์การศึกษาเขตพัฒนาเฉพาะกิจจังหวัดชายแดนภาคใต้ 20 ปี คือ ประชาชนในจังหวัดชายแดนภาคใต้ ได้รับการศึกษา และเรียนรู้ตลอดชีวิตอย่างมีคุณภาพ ดำรงชีวิตอย่างเป็นสุขในสังคมพหุวัฒนธรรม สอดคล้องกับหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง และการเปลี่ยนแปลงของโลกในศตวรรษที่ 21”²¹ โดยจะต้องบูรณาการ การปฏิบัติงานร่วมกับส่วนราชการทุกภาคส่วนทั้งใน และนอกพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ ซึ่งในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้นั้น มีองค์กรภาคเอกชนหลายองค์กรที่ทำงานด้านนี้

การมีส่วนร่วมที่สำคัญในการแก้ปัญหาจังหวัดชายแดนภาคใต้ คือ ความร่วมมือจากทุกภาคส่วน ทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน และองค์กรภาคประชาสังคมในพื้นที่ในเรื่องการพัฒนาคน เพราะ “เป้าหมายสูงสุดของการพัฒนาอยู่ที่คน”²² นายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ นายกรัฐมนตรี กล่าวปาฐกถาในการปิดงานสัมมนา “การเมืองต้องนำการทหาร : ทิศทางการแก้ไขปัญหาภาคใต้สู่ความยั่งยืน” เมื่อวันที่ 30 มิถุนายน 2552 โดยสำนักสันติวิธี และธรรมาภิบาล สถาบันพระปกเกล้าร่วมจัดกับศูนย์ศึกษาสันติภาพ และความขัดแย้งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และศูนย์เฝ้าระวังสถานการณ์ภาคใต้ มีข้อความตอนหนึ่งว่า “เรามีเป้าหมายชัดเจนในเรื่องของการยกระดับรายได้ และการสร้างงาน และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง คือ ต้องส่งเสริมการพัฒนาคน นั่นหมายถึง เรื่องของการศึกษา และเยาวชนเป็นการเฉพาะด้าน”²³

ซึ่งปัจจุบันมีหลายหน่วยงานในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ที่ดำเนินงานด้านเยาวชน และ การพัฒนาเยาวชน ภายใต้หน่วยงานที่รับผิดชอบหลัก คือ กองอำนวยการรักษาความมั่นคงภายในภาค 4 ส่วนหน้า อาทิเช่น ศูนย์อำนวยการบริหารจังหวัดชายแดนภาคใต้ ศูนย์สันติวิธี หน่วยเฉพาะกิจสันติสุข สมาคมเด็ก และเยาวชนเพื่อสันติภาพชายแดนใต้ หรือที่

รู้จักกันในชื่อ ลูกเหรียญ และสมาคมสร้างสรรค์เยาวชนชายแดนใต้ หรือกลุ่มसानฝัน เป็นต้น ซึ่งลูกเหรียญเป็นองค์กรภาคประชาสังคมที่ให้ความสำคัญกับการทำงานในประเด็นเรื่องการปกป้องคุ้มครอง ช่วยเหลือเยียวยา และส่งเสริมพัฒนา ในกลุ่มเป้าหมายที่เป็นเด็ก และเยาวชนในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ เพื่อให้เด็ก และเยาวชนทุกคนได้รับความช่วยเหลือ และพัฒนาให้เติบโตขึ้นเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาสังคม และสร้างสันติสุขให้เกิดขึ้นในจังหวัดชายแดนภาคใต้ต่อไป²⁴ ในส่วนของกลุ่มसानฝันนั้น เป็นองค์กรภาคประชาสังคมที่ดำเนินงานเกี่ยวกับเยาวชนในเรื่องการเสริมสร้างความเข้าใจในสถานศึกษา ที่เน้นการสร้างความเข้าใจบุคลากรทางการศึกษา ทั้งครู/อาจารย์ และเยาวชนในสถานศึกษา โดยเน้นที่โรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม การทำกิจกรรมการเข้าค่ายเยาวชนในพื้นที่ จังหวัดปัตตานี จังหวัดยะลา และจังหวัดนราธิวาส รวมทั้งร่วมพัฒนา และแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้ด้วยมิติทางการศึกษา เพราะหากเยาวชนในพื้นที่ได้รับโอกาสทางการศึกษาอย่างทั่วถึง และอย่างมีคุณภาพ มีการเรียนรู้ที่ตั้งอยู่บนพื้นฐานความจริง ย่อมส่งผลให้เยาวชนเติบโต เป็นบุคคลที่มีคุณภาพ และมีประสิทธิภาพ สามารถกำหนดทิศทางของสังคมให้มีความเจริญงอกงามได้²⁵

นอกจากนี้ ยังมีโครงการที่ส่งเสริมการพัฒนาเยาวชนในพื้นที่ เช่น ทัศนศึกษานอกสถานที่ และกิจกรรมอื่น ๆ อีกมากมายที่ล้วนส่งเสริมทั้งในด้านการศึกษา การปรับเปลี่ยนทัศนคติ การสร้างมุมมองใหม่ ๆ ให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในตัวเยาวชน ซึ่งการดำเนินการดังกล่าว ถือว่าได้ผลเป็นรูปธรรม โดยสังเกตจากท่าทีทัศนคติที่เปลี่ยนไปในทางที่ดีขึ้นของเยาวชนในพื้นที่ที่มีต่อเจ้าหน้าที่ของรัฐ และการให้ความร่วมมือต่าง ๆ รวมทั้งการรวมตัวกันของเยาวชนในพื้นที่เพื่อสร้างสรรค์สิ่งใหม่ ๆ ในฐานะคนรุ่นใหม่

ประเด็นสำคัญในการทำให้เยาวชนในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้ เป็นฝ่ายเรา เป็นกระบอกเสียง และมีผลต่อการพัฒนาสังคมในพื้นที่ รวมทั้งมีส่วนร่วมที่สำคัญในการแก้ปัญหาจังหวัดชายแดนภาคใต้นั้น นอกจากจะมุ่งเน้นไปที่ตัวเด็ก และเยาวชนในพื้นที่แล้ว สิ่งที่เราจะมองข้ามไม่ได้ คือ บุคลากรทางการศึกษา ไม่ว่าจะเป็น ครูอาจารย์ โต๊ะครู

โตะอิหม่าม บาบอ ผู้บริหารสถานศึกษา รวมถึงบุคลากรทางการศึกษาทุกระดับในสถานศึกษา เพราะว่าบุคคลเหล่านี้คือ คนที่ปลูกฝังเยาวชนในสถานศึกษา ในทุกระดับทุกระดับชั้นอยู่ตลอดมา และตลอดไป ดังนั้น การพัฒนาเยาวชน จะต้องควบคู่ไปกับการพัฒนาบุคลากรในสถานศึกษาให้เข้าใจบทบาท และหน้าที่ของตัวเอง โดยหน่วยงานที่เกี่ยวข้องโดยตรง คือ กระทรวงศึกษาธิการ จะต้องมีการตรวจสอบ และประเมินผลสถานศึกษาในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้อย่างจริงจัง ไม่ปล่อยให้สถานศึกษาในจังหวัดชายแดนภาคใต้ เป็นธุรกิจการศึกษาของคนบางกลุ่ม ไม่เช่นนั้นจะไม่สามารถพัฒนาคุณภาพการศึกษาในพื้นที่จังหวัดชายแดนใต้ได้เลย

อย่างไรก็ตาม แม้รัฐจะดำเนินการดังที่กล่าวมาแล้วข้างต้น แต่ก็ยังไม่ครอบคลุมในทุกพื้นที่ทุกสถาบันการศึกษา และเนื่องจากการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ในพื้นที่นั้น มีการผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนกันในช่วงทุก ๆ 2 - 3 ปี ทำให้ประเด็นในการแก้ไขปัญหาาร่วมกันของฝ่ายรัฐที่มีทั้งภาคเอกชนรวมอยู่ด้วยไม่มีความต่อเนื่อง รวมไปถึงความไม่มีประสิทธิภาพในการทำงานของเจ้าหน้าที่ที่ต้องปรับตัวใหม่อยู่เรื่อย ๆ เนื่องจากการที่เพิ่งลงมาทำงานใหม่

ไม่ว่าในพื้นที่ใดๆ ของโลกใบนี้ เด็กและเยาวชนไม่มีวันหยุด ความหมายคือ จะมีเด็ก และเยาวชนคนรุ่นใหม่เกิดขึ้นทุกปี เด็กในวันนี้คือผู้ใหญ่ในวันหน้า เขาจะเป็นทั้งผู้สร้างสังคมและทำลายสังคม โดยเฉพาะอย่างยิ่งในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ และไม่ว่าจะผ่านไปกี่ปี ฝ่ายตรงข้ามจะต้องมีการสร้างสมาชิกใหม่มาแทนคนเก่าซึ่งนับวันจะยิ่งล้มหายตายจากไปเรื่อยๆ เด็กและเยาวชนจึงเป็นเป้าหมายในการถ่ายทอดอุดมการณ์ของกลุ่มขบวนการ

ดังนั้น ถ้าเราจะเปรียบเทียบการแก้ปัญหาจังหวัดชายแดนภาคใต้ไปสู่ความสันติสุขที่ยั่งยืนเหมือนปรากฏการณ์การล้มของ โดมิโน การจะทำให้โดมิโนล้มนั้นไม่ยาก แค่ นำมันมาเรียงต่อกันแล้วผลักตัวแรกให้ล้มตัวอื่นก็จะล้มตามไปด้วย และแม้ว่าการแก้ปัญหาจังหวัดชายแดน

ภาคใต้ไม่ง่ายเหมือนการล้มนโดมิโน เพราะความท้าทายอยู่ตรงที่โดมิโนแต่ละตัวไม่ได้เรียงต่อกัน หรือเชื่อมโยงกันตามลำดับหนึ่งต่อหนึ่ง แต่บางตัวเชื่อมโยงกับอีกหลาย ๆ ตัว และต่อ ๆ กันไป ก็ตาม และงานวิจัยฉบับนี้ก็ไม่ได้บอกว่า เยาวชนคือ โดมิโนตัวแรก แต่หากเราไม่ให้ความสำคัญกับตัวโดมิโนที่ชื่อว่า เยาวชน เป็นลำดับแรก ๆ ก็เชื่อได้เลยว่า หากโดมิโนตัวนี้ตกไปเป็นเครื่องมือของฝ่ายตรงข้ามจะเป็นโดมิโนตัวที่จะสร้างปัญหา ในอนาคตอย่างแน่นอน เพราะเยาวชน คือ อนาคตของสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ ดังนั้นจึงอยู่ที่ว่า รัฐจะทำให้เขาเหล่านั้นเป็นคนที่แก้ปัญห หรือสร้างปัญหาให้กับพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ต่อไป ซึ่งหากรัฐมีความจริงจัง และมีความต่อเนื่องกับการแก้ปัญหาของเยาวชนในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้แล้ว เชื่อมั่นได้ว่า เยาวชนนี่แหละที่จะเป็นผู้แก้ปัญหสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ ให้มีความสงบร่มเย็นอย่างยั่งยืนได้แน่นอน